

Twee Conversation-pieces

Het is mij wel eens overkomen, 's zomers, dat ik, wandelend genietend van de nerveuze charmes van Parijs, plotseling een verlangen voelde opkomen, naar het statige ernstige Londen. De verrukkelijke Champs Elysées, de Jardin des Tuileries met de beelden, de grootsche proportiën van de Place de la Concorde in een lichtrose nevel, de fonteinen! ideaal, en toch werd een heimwee in mij wakker, te zijn op Trafalgar Square, zelfs, neen juist! op een kalmeerenden regendag in

*Johann Zoffany, Lord Willoughby de Broke en familie.
Particulier bezit*

den winter. De steenen leeuwen, de silhouet der National Gallery tegen een grauwe lucht, de hooge zuil met Nelson. . . . en daar staat een man en voert duiven in een grijze mist.

En zoo ging het mij op de Fransche tentoonstelling waar zeker veel te genieten viel: ik verlangde naar de Engelsche van '36 in ons Stedelijk Museum. Zij was van een bijzondere aantrekkelijkheid; op de lichte wanden kwamen de fijne, niet luide kleuren geheel tot hun recht; 't gaf een rustige behaaglijkheid er te dwalen. Ik wandelde in Constable's bewogen landschappen, waar het juist geonweerd heeft — wij snuiven de lucht op en zeggen: wat is het nu frisch buiten! Waar het gekletterd heeft van den regen, en de bladeren hun waterdruppelen afschudden. Sterke paarden trekken een kar, alles ademt kracht, werk- en levenslust.

Maar bij Reynolds en Gainsborough is 't ook goed; zoowel binnen als buitenshuis. Eendrachtige echtelieden bewegen zich waardig in ongemakkelijke costuums, de slanke vrouwen, allen min of meer mooi, wandelen op kamervoetjes in een gearrangeerde natuur. Waar zouden deze schilderijen gewoonlijk hangen? in groote halls van buitenhuizen, waar een bejaard tuinman in groote vazen bouquetten schikt, waar geurige houtblokken knappen in den haard. Daar worden beschaafde, niet diepgaande gesprekken